

บทที่ 7

เสียงกับการเขียนบทวิทยุโทรทัศน์

โดยปกติรายการวิทยุโทรทัศน์ทุกรายการจะต้องมีเสียงประกอบควบคู่ไปกับภาพเสมอ แม้ว่าเสียงจะเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น แต่ก็สามารถรับรู้ได้ด้วยโสตประสาท ตลอดเวลาออกอากาศของรายการวิทยุโทรทัศน์ ผู้ชมจะได้รับรู้เสียงไปด้วย ถ้าอยู่ในรัศมีของการได้ยิน แม้ว่าขณะนั้นจะไม่ได้ดูรายการก็ตาม เสียงมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและความเข้าใจเนื้อหาของรายการ ในการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์นั้นผู้เขียนบทจะต้องให้ความสำคัญกับเสียงไม่น้อยไปกว่าการให้ความสำคัญกับภาพ เพราะถึงอย่างไรภาพกับเสียงในรายการวิทยุโทรทัศน์ก็ไม่สามารถแยกจากกันได้ เสียงในที่นี้หมายถึงเสียงทุกชนิดที่ถูกกำหนดขึ้นให้ปรากฏอยู่ในรายการ ได้แก่ เสียงพูด เสียงดนตรี เสียงเพลง เสียงประกอบ ทั้งนี้นอกจากเสียงจะสื่อเนื้อหาหรือส่งเสริมเนื้อหาให้รายการชัดเจนแล้ว เสียงยังเป็นเครื่องชูรสให้รายการมีสุนทรียภาพ มีเอกลักษณ์ หรือมีอารมณ์ของรายการ ทั้งยังเป็นการสร้างความหมายร่วมให้เกิดกับกลุ่มผู้ชม (Target Audience) ทำให้ผู้ชมรายการแปลความหมายและเข้าใจเรื่องได้ถูกต้อง

สำหรับรายการวิทยุโทรทัศน์ที่มุ่งเนื้อหาทางวิชาการ เสียงจะช่วยให้สื่อสาระที่ต้องการคำอธิบายได้ดีกว่าการเสนอภาพเพียงอย่างเดียว และช่วยให้ภาพสมบูรณ์ยิ่งขึ้น สามารถขยายความหมายของเนื้อหาสาระ สร้างความสมจริง สร้างอารมณ์ให้กับผู้ชมได้คล้อยตามได้ง่าย การกำหนดเสียงที่มีลักษณะต่าง ๆ ทุกชนิดในบทวิทยุโทรทัศน์จึงมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไม่กว่าการกำหนดลักษณะภาพ

เสียงในรายการวิทยุโทรทัศน์

เสียงประกอบในรายการวิทยุโทรทัศน์นั้นมีหลายประเภท ขึ้นอยู่กับว่าผู้เขียนบทจะกำหนดให้มีเสียงประเภทใดบ้าง ซึ่งการจะกำหนดอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับประเภทของรายการ ซึ่งเสียงกับรายการจะต้องสอดคล้องต้องกัน เพื่อให้เกิดอารมณ์หรือบรรยากาศไปในทำนองเดียวกัน ซึ่งพอจะแบ่งประเภทของเสียงในรายการวิทยุโทรทัศน์ได้ ดังนี้

1. เสียงที่เป็นคำพูด

เสียงที่เป็นคำพูดในบทวิทยุโทรทัศน์นั้นเกิดจากการกำหนดและเขียนขึ้นโดยผู้เขียนบท คำพูดจะมีเนื้อหาสาระและมีลักษณะอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับประเภทและวัตถุประสงค์ของรายการ ผู้เขียนบทจะต้องคัดสรรคำถ้อยคำหรือสร้างสรรค์ประโยคภาษาให้สละสลวย เพราะคำพูดจะเป็นหลักในการถ่ายทอดเนื้อหา โดยในส่วนของเสียงที่เป็นคำพูดนี้แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทได้แก่

1.1 เสียงบรรยาย (Narration)

การผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์แต่ละประเภทก็จะมีลักษณะของการใช้เสียงที่แตกต่างกันออกไป เช่น เสียงสำหรับผลิตรายการสารคดีจะมีความแตกต่างจากเสียงที่ใช้ผลิตรายการเพื่อความบันเทิง โดยทั่วไปในรายการประเภทสารคดีหรือรายการประเภทให้ความรู้ มักจะใช้

คำบรรยายมากกว่ารายการประเภทบันเทิง ประเภทละคร แต่สำหรับการผลิตรายการละครวิทยุ โทรทัศน์มักจะใช้เสียงบรรยายเพื่อสื่อความในลักษณะช่วยดำเนินเรื่องเท่าที่จำเป็น ส่วนที่เหลือก็จะเป็นการใช้บทสนทนา การเขียนบทบรรยายมีหลักการ ดังนี้

ภาพที่ 7.1 คุณสุชาติ มณีวงศ์ ผู้บรรยายเสียงรายการสารคดีกระจกหกด้าน
ที่มา https://www.matichon.co.th/news-monitor/news_1427 , เผยแพร่เมื่อวันที่
13 ม.ค. 59, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

1.1.1 ใช้ถ้อยคำง่าย กะทัดรัด

การเขียนบทบรรยายสำหรับวิทยุโทรทัศน์นั้นผู้เขียนบทจะต้องตระหนักว่าเป็นการเขียนเพื่อให้คนอ่านหรือพูดตามที่เขียนเพื่อผลิตเป็นรายการออกอากาศ ดังนั้น จะต้องใช้คำที่เข้าใจง่าย อ่านง่าย เป็นคำสั้นกะทัดรัด ในกรณีที่จะต้องใช้คำยากหรือมีข้อจำกัดอย่างอื่นที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เช่น คำเกี่ยวกับภาษากฎหมาย คำภาษาต่างประเทศ คำเกี่ยวข้องกับพระสงฆ์หรือคำราชาศัพท์ ก็ต้องมีการเขียนคำอ่านประกอบไว้ด้วย หรือก่อนถ่ายทำจริงก็ต้องมีการซักซ้อมการอ่านให้ถูกต้องกับผู้ดำเนินรายการ ซึ่งจะทำให้รายการน่าสนใจติดตาม

1.1.2 ตรงประเด็น

การเขียนบทบรรยายทางวิทยุโทรทัศน์ที่ดีนั้นจะต้องตรงประเด็น ไม่อ้อมค้อม เพื่อให้ผู้ชมรายการเข้าใจเนื้อหาได้อย่างรวดเร็วและเข้าใจได้ดี เนื่องด้วยรายการโทรทัศน์นั้นมีเวลาจำกัด ประเด็นในการนำเสนอจะต้องรวดเร็วไม่เยิ่นเย้อน่าเบื่อ เมื่อเขียนได้ตรงประเด็นก็จะทำให้ผู้ชมเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายชวนให้ติดตามรายการอย่างต่อเนื่อง

1.1.3 เนื้อหาถูกต้อง

การเขียนบทบรรยายทางวิทยุโทรทัศน์ เป็นการเขียนเพื่อใช้ในไปผลิตรายการเผยแพร่ออกอากาศ มีผู้รับชมเป็นจำนวนมาก และมีความแตกต่างกันทั้งด้านเพศ วัย อายุ

การศึกษา สถานะทางสังคม ดังนั้น ในการเขียนบทผู้เขียนจะต้องศึกษาข้อมูลอย่างรอบด้าน ต้องมั่นใจว่าข้อมูลถูกต้องตรงตามความเป็นจริงและต้องตรวจสอบว่าบทที่เขียนลงไปนั้น ไม่มีเนื้อหาสาระส่วนใดผิดพลาดคลาดเคลื่อน เพราะหากข้อมูลมีความผิดพลาดรายการก็จะไม่ได้รับความน่าเชื่อถือ ผู้ชมก็จะไม่สนใจติดตามอีกต่อไป เพราะเกิดความไม่มั่นใจในความถูกต้อง

1.1.4 บทบรรยายควรมีลักษณะเป็นคำพูด

หลักที่ต้องคำนึงเสมอในการเขียนบทวิทยุโทรทัศน์คือเป็นการเขียนเพื่อการพูด ดังนั้น จึงต้องคอยระวังว่าบทที่เขียนขึ้นจะเป็นภาษาหนังสือเพื่อการอ่านจนเกินไป ซึ่งเมื่อนำไปอ่านในการผลิตรายการแล้วจะไม่มีความเป็นธรรมชาติ ดังนั้น จึงต้องระลึกเสมอว่าภาษาที่เขียนลงไปเป็นการเขียนเพื่อนำไปพูดออกอากาศ ต้องพยายามใช้คำที่เป็นภาษาพูดให้มากที่สุด

1.1.5 เสียงบรรยายต้องเป็นธรรมชาติของการพูด

การบรรยายทางวิทยุโทรทัศน์ไม่ใช่การอ่านหนังสือ แต่เป็นการอธิบายในสิ่งที่ผู้บรรยายเตรียมการมาอย่างดี ฉะนั้นในการคัดเลือกผู้ที่จะมาทำหน้าที่ในการบรรยายตามบท จะต้องคัดเลือกผู้ที่มีน้ำเสียงเป็นธรรมชาติ ฟังแล้วรื่นหู ซึ่งจะเป็นชายหรือหญิงก็ได้ หรือจะเป็นคู่ชายหญิงก็ได้ แต่ไม่ควรมากเกินไปเพราะจะทำให้ผู้ชมสับสนในน้ำเสียง ทำให้รายการดูงุนวาย ดังตัวอย่างบทบรรยายในรายการวิทยุโทรทัศน์ ภาพที่ 7.2

สารคดี เรื่อง เกาะใจ ไปเกาะคา.....มุ่งหน้าสู่ วัดพระธาตุลำปางหลวง	
ภาพ	เสียง
ชื่อตอน “เกาะใจ ไปเกาะคา.....มุ่งหน้าสู่ วัดพระธาตุลำปางหลวง”	ดนตรีประกอบ
V.L.S ถ้วยตราไก่, เส้นทางไปเกาะคา Plan พุงนาข้างทาง บ้านเรือน และท้องถนน	บรรยาย วันนี้เราพาคุณผู้ชมมาพักใจ ให้สงบ ด้วยการไปเที่ยววัดสำคัญแห่งล้านนา และนครลำปาง ร่วมพาใจเดินทางไปด้วยกันนะคะ
LS แสงอาทิตย์ยามเช้า และ รถโดยสารสีน้ำเงินสายลำปางเกาะคาแล่นไปสู่ วัดพระธาตุลำปางหลวง	บรรยาย ชาวลำปางมีวิถีชีวิตที่สงบ ไม่เร่งรีบ และอาชีพส่วนใหญ่ยังคงเป็นอาชีพเกษตรกรรม การที่ลำปางได้ชื่อว่าเป็นเมืองผ่าน ทำให้รถราบนท้องถนนวิ่งกันอย่างคึกคัก เป็นสีสันให้จังหวัดอีกอย่างหนึ่ง

ภาพที่ 7.2 ภาพตัวอย่างบทบรรยายในรายการวิทยุโทรทัศน์

ที่มา <https://writing4com.wordpress.com/>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 23 ต.ค. 54,
สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

จะอย่างไรก็ตามผู้เขียนบทต้องเข้าใจธรรมชาติของผู้ชมรายการวิทยุโทรทัศน์ว่าจะให้ความสนใจต่อภาพที่ปรากฏทางจอโทรทัศน์มากกว่าเสียง แต่แม้กระนั้นรายการจะสมบูรณ์ได้ก็ต้องมีเสียงเป็นองค์ประกอบ หรือในบางครั้งเสียงก็จะกระตุ้นให้เกิดการอยากติดตาม การเสนอเนื้อหา ลักษณะบรรยาย จะต้องใช้ภาษาที่สั้นกระชับฟังเข้าใจได้ง่ายไม่อ้อมค้อม และน้ำเสียงของผู้บรรยายก็ต้องรื่นหูน่าฟัง การคัดเลือกผู้บรรยายก็ต้องดูความเหมาะสมกับรายการแต่ละประเภท ผู้บรรยายจะเป็นหญิงหรือชายก็ได้ จะคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ ซึ่งก็ดูที่ความเหมาะสมของรายการ

2. เสียงสนทนา (Dialogue)

การสนทนาเป็นวิธีการหลักประการหนึ่งในการสื่อสารสาระ สื่อเนื้อหาของรายการสู่ผู้ชม หากในรายการเป็นการสนทนาแล้วคู่สนทนาจะต้องทำความเข้าใจกับบทหรือสาระแห่งการสนทนาให้แจ่มแจ้งว่าเรื่องที่กำลังสนทนากันอยู่นั้นเป็นเรื่องอะไร มีความสำคัญอย่างไร เพราะเมื่อรู้ชัดเจนแล้วจะทำให้การสนทนาออกรสชาติ อาจมีการซักซ้อมก่อนการผลิตรายการจริง และคู่สนทนาจะต้องวางตัวให้เป็นธรรมชาติที่สุด คู่สนทนาจะต้องแสดงออกซึ่งความกระตือรือร้นที่จะซักถามและตอบ เพื่อให้รายการได้อรรถรสและผู้ชมจะได้ความรู้จากการสนทนา โดยบทสนทนานั้นจะต้องมีลักษณะดังนี้

2.1 สอดคล้องกับบทบาทของผู้แสดง

การเขียนบทสนทนานั้นจะต้องคำนึงถึงผู้แสดงหรือผู้ที่ จะทำการสนทนากันด้วย เพราะบทก็มีส่วนทำให้การสื่อสารของผู้แสดงหรือผู้ที่ จะทำการสนทนาดำเนินไปหรือประสบความสำเร็จ หากคัดเลือกคนไม่เหมาะสมมาเป็นคู่สนทนากันแล้วก็จะเกิดปัญหาการสื่อสารไม่สอดคล้องกัน หรือหาเขียนบทการสนทนาไม่เหมาะสมก็จะทำให้รายการขาดความน่าสนใจ ไม่ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร

2.2 สื่อความหมายได้ตรงประเด็น

ผู้เขียนบทต้องคำนึงอยู่เสมอว่าจะต้องเขียนบทให้ตรงประเด็น ไม่วกวน ใช้รูปแบบประโยคที่เข้าใจได้ง่าย เพราะบทที่เขียนขึ้นมานั้นจะถูกถ่ายทอดจากผู้ดำเนินรายการไปสู่ผู้ชมรายการอีกทอดหนึ่ง โดยธรรมชาติของผู้ชมรายการแล้วมักจะเลือกรับชมรายการที่เข้าใจได้ง่าย มีเนื้อหาไม่ซับซ้อนจนยากแก่การติดตามทำความเข้าใจ และมีความเพลิดเพลินสนุกสนานไปพร้อมกับการได้สาระความรู้อื่น ๆ ดูรายการแล้วเกิดความผ่อนคลายไม่ตึงเครียด

2.3 สัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง หรือภาพที่ปรากฏ

บทสนทนาที่ดีจะต้องมีความสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง สื่อความหมายได้ตรงและเข้าใจได้ง่าย การเขียนบทสนทนาจะต้องคำนึงองค์ประกอบหลายประการว่าจะเขียนบทสนทนา

ออกมาในแนวไหน ใช้ลักษณะภาษาอย่างไร กลุ่มผู้ชมเป้าหมายเป็นใคร เช่น การสนทนาการเกษตร จะต้องใช้ภาษาง่าย ๆ ไม่ใช่คำพูดทางวิชาการหรือหลีกเลี่ยงคำภาษาต่างประเทศ เพราะกลุ่มเป้าหมายผู้ชมรายการหลักเป็นเกษตรกร ภาพที่เสนอประกอบรายการก็ต้องเป็นภาพที่สัมพันธ์กับเรื่องที่สนทนากันอยู่ อย่างเช่น กำลังสนทนาเรื่องการปลูกยางพารา ภาพที่ใช้ก็ต้องเป็น เรื่องของยางพารา หรือหากเป็นรายการทางการเมืองภาพประกอบการสนทนาก็ดี ภาษาที่ใช้ในการ เขียนบทที่ดี จะต้องเป็นภาษาที่เหมาะสม

ภาพที่ 7.3 ภาพตัวอย่างรายการวิทยุโทรทัศน์ประเภทสนทนา

ที่มา <https://pantip.com/topic/34867872>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 4 มี.ค. 59, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

3. เสียงดนตรีหรือเพลง (Music)

ดนตรีหรือเพลง เป็นสื่อเสียงที่มีประสิทธิภาพในการสร้างอารมณ์สให้แก่รายการ วิทยุทัศน์ สามารถสื่อความหมายของเนื้อหาและสร้างอารมณ์ของผู้ชมให้คล้อยตามเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ยังทำให้รายการวิทยุทัศน์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยเสียงเพลงนี้มีหน้าที่ในรายการวิทยุ วิทยุทัศน์ ดังนี้

3.1 หน้าโทมโรงเนื้อเรื่อง

เพลงหรือดนตรีที่กำหนดใส่ไว้ในตอนเริ่มต้นรายการวิทยุโทรทัศน์นั้น มีความสำคัญมากพอกับบทรายการ จะต้องมีการคัดเลือกหรือแต่งขึ้นมาใหม่ โดยต้องคำนึงถึงเรื่อง ลิขสิทธิ์ของเพลงด้วยเมื่อนำเพลงของคนอื่นมาใช้ หากจะให้หมดปัญหาเรื่องลิขสิทธิ์ก็ต้องใช้วิธีการ แต่งขึ้นมาใหม่ การเลือกใช้เพลงในตอนต้นรายการมีความสำคัญมากเพราะถือเป็นสัญลักษณ์ของรายการ ทำหน้าที่ในการเกริ่นนำเรื่องหรือรายการให้ผู้ชมรับทราบว่ารายการกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว นอกจากนี้ยัง เป็นการสื่อให้ผู้ชมทราบว่าเนื้อหาของรายการเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ยุคสมัยใด หรือเนื้อหาของเรื่อง มีความสนุกสนาน ตื่นเต้น รื่นเริงหรือเศร้าโศก เป็นต้น

3.2 หน้า que แสดงเนื้อหา

เพลงหรือดนตรีสามารถทำหน้าที่ในการสื่อให้เห็นเนื้อหาว่าเกี่ยวข้องกับสถานที่ กลุ่มบุคคล หรือกลุ่มชาติพันธุ์ของมนุษย์ได้ เช่น ถ้าใช้เพลงนำรายการเป็นเสียงพิณ เสียงแคน เสียงโปงลางหรือเสียงหมอลำ ก็จะทำให้ทราบว่าเนื้อหาจะต้องเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต ชาวภาคอีสาน หรือสถานที่จะต้องเป็นภาคอีสาน และในรายการประเภทละครโทรทัศน์ก็มักจะ แต่งเพลงประกอบเพื่อบอกเล่าเรื่องหรือแก่นเนื้อหาของละครโดยสรุป

3.3 หน้า que เกริ่นเนื้อหาของฉาก

ฉากสำคัญ ฉากตื่นตื่นหวาดเสียว หรือเหตุการณ์สำคัญที่จะเกิดขึ้นในเวลา อันใกล้ของรายการโทรทัศน์หรือละครโทรทัศน์นั้นก็มักจะมีเพลงหรือดนตรีนำมาก่อน ซึ่งเสียงเพลงนี้ จะสอดคล้องกับลักษณะของเหตุการณ์ในฉากที่จะปรากฏต่อไป ซึ่งเสียงเพลงจะเป็นตัวบ่งชี้อารมณ์ ต่าง ๆ ของเนื้อเรื่องที่จะตามมา เพื่อเป็นการเตรียมผู้ชมให้พร้อมที่จะรับกับเหตุการณ์นั้น ทั้งนี้เพื่อ ป้องกันไม่ให้เกิดการตื่นตื่นจนเกินไปเมื่อฉากนั้นมาถึง และที่สำคัญยังเป็นการกระตุ้นให้ผู้ชม เกิดอาการอยากรู้ อยากเห็นว่าจะมีเหตุการณ์ที่น่าตื่นตื่นน่ากลัวน่าหวาดเสียว หรือน่าเศร้าสลดหดหู่ ใจเพียงใด ที่กำลังจะเกิดขึ้นหลังจากได้ยินเสียงดนตรีหรือเสียงเพลงที่ได้เกริ่นนำมาก่อนหน้านั้น

3.4 หน้า que เชื่อมต่อระหว่างฉาก

เมื่อจะมีการเปลี่ยนจากฉากหนึ่งไปอีกฉากหนึ่ง หรือเปลี่ยนจากสถานการณ์หนึ่ง ไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งมักจะเป็นคนละอารมณ์กันกับฉากเดิม หากใช้คำบรรยายหรือคำพูดเพียง อย่างเดียวในฉากที่ต่อเนื่องกันก็จะทำให้ดูห้วนจนเกินไป ผู้ชมปรับอารมณ์ไม่ทัน หรือปะติดปะต่อ เรื่องไม่ได้ ดังนั้น เพลงจึงมีบทบาทในการทำหน้าที่เชื่อมต่อระหว่างฉากให้มีความแนบเนียนขึ้น เป็นการเตรียมผู้ชมเข้าสู่อารมณ์ใหม่ที่จะปรากฏในฉากต่อมาด้วย ดังนั้น ผู้เขียนบทจะต้องมีความ เข้าใจในอารมณ์เพลง เข้าใจในบทบาทของเพลงพอสมควรจึงจะเขียนบทออกมาได้อย่างราบรื่น

3.5 หน้า que เป็นคำพูดหรือย้าคำพูด

ในเนื้อเรื่องก็มีบ่อยครั้งที่สามารถใช้เพลงแทนคำพูดเพื่อเน้นย้ำเพราะการใช้ คำพูดเพียงอย่างเดียวอาจทำให้ซ้ำซากน่าเบื่อได้ เพลงจึงอาจถูกนำมาเติมเต็มในส่วนนี้ได้ เช่น เมื่อจะแทนความเสียใจเศร้าใจก็อาจใช้เพลงประกอบในฉากเศร้านี้โดยไม่ต้องมีบทบรรยาย ก็จะทำให้ผู้ชมเห็นความเศร้าได้ชัดเจนมากกว่าการใช้คำพูด การใช้เทคนิคนี้เหมาะสมจะทำให้ การเดินเรื่องมีความสุนทรีย์น่าติดตามหรือน่าประทับใจมากยิ่งขึ้น เช่น ในฉากโรแมนติก หนุ่มสาว นั่งสนทนามองตากันหวานซึ่งที่โต๊ะอาหารภายใต้แสงเทียนสลัว แล้วมีเพลงรักหวาน ๆ คลอเบา ๆ ก็สามารถให้ผู้ชมเกิดความเคลิบเคลิ้มหรือประทับใจไปกับเนื้อหาได้ โดยคู่แสดงหนุ่มสาวจะมีบท สนทนาหรือไม่มีก็ได้ หากไม่มีบทสนทนาเพลงก็จะทำหน้าที่แทนความในใจของคนทั้งสองให้ผู้ชมได้ รับรู้ หรือหากมีบทสนทนาเพลงก็จะทำหน้าที่ช่วยเน้นย้ำคำพูดหวาน ๆ ซึ่ง ๆ ของคู่แสดงหนุ่มสาว นั้นได้

3.6 หน้าที่แบ่งเนื้อหา

การแบ่งช่วงระหว่างตอนหนึ่ง หรือฉากหนึ่งของเรื่อง ผู้เขียนบทสามารถกำหนดให้ดนตรีทำหน้าที่แบ่งให้ได้ ได้แก่ เมื่อมีเนื้อหาในรายการที่จะจบลงในตอนใด และจะเริ่มมีเนื้อหาอื่นในตอนต่อไปเข้ามาแทนที่ ดนตรี หรือเพลงที่มีเนื้อหาจังหวะต่างก็ สามารถช่วยให้การแบ่งตอนแบ่งเนื้อหาได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะทำให้ผู้ชมไม่เกิดความสับสน เพราะได้กำหนดให้รับทราบจากเพลงหรือดนตรีแล้ว ดังภาพคอร์ดเพลงประกอบละครเรื่องบุพเพสันนิวาส ภาพที่ 7.4

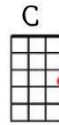
บุพเพสันนิวาส : ไอซ์ ศรัณยู (ost.บุพเพสันนิวาส) by Apple Show

Patternการตีคอร์ด :
 1. | ↓ ↓ ↓ ↓ | แบบง่ายมาก
 2. | ↓ ↓ ↑ ↑ ↓ ↓ | แบบง่ายดี

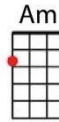

Intro : / C / C / C / C / Dm / G / C / C /

Am G Am G
 สบตาเธอคนนี้ ไม่รู้ฉันเป็นอย่างไร เธอคราตรึงในฝัน คั่งแสงจันทร์อันสลดไส
 F Em7 Am Dm G C
 ทางไกลยังเผ่ารอ ไกลกันฉันก็ท้อไหว เหลียวมองจันทร์ ต้องทำให้คิดถึงเธอ

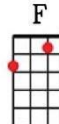
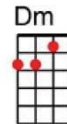

* Am Em7 F G
 * ไม่ว้าวอยู่แห่งไหน คั่งเรามีสายใยผูกพัน ใจไม่เคยเปลี่ยนผันจากเธอคนนี้

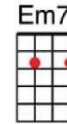
** F Em7 Dm G C
 ** ฟ้าดินแยกเราเท่าไรไม่ขาด ภูษาดิพรากเราห่างกันไม่ได้ เมื่อบุพเพสันนิวาสมันหมายให้เจอ

F Em7 Am
 ผู้ใดเข้ามาไม่เคยไหวหวั่น เหมือนใจฉันเกิดมาเพื่อเป็นของเธอ
 Dm G C
 รอวันพบเจอ เคียงข้างรักเธอนิรันดร์

Instru : / F G /

Am G Am G
 แคมี่เราวันนี้ จะรอนหนาวสักเท่าไร เมื่อใจมีความรัก จะไม่เกรงกลัวสิ่งใด
 F Em7 Am Dm G C
 ก็ผูกสูงชัน สำนวนกว้างใหญ่ ฉันจะไป ขอให้พานพบเธอ (* , **)

Instru : / F / Em / Dm / G /

F Em7 Dm G C
 ฟ้าดินแยกเราเท่าไรไม่ขาด ภูษาดิพรากเราห่างกันไม่ได้ เมื่อบุพเพสันนิวาสมันหมายให้เจอ
 F Em7 Am
 ผู้ใดเข้ามาไม่เคยไหวหวั่น เหมือนใจฉันเกิดมาเพื่อเป็นของเธอ
 Dm Em7 F G C
 รอวันพบเจอ รอวันพบเธอ จะรอเสมอ เคียงข้างรักเธอนิรันดร์

คอร์ดนี้ Key ตันฉบับ(เล่นง่าย)
 ใช้ได้ทั้งกับทุกเครื่องดนตรี

โหลดคอร์ด -> facebook.com/fanappleshow
 คู่มือสอน -> youtube.com/superappleshow

ภาพที่ 7.4 คอร์ดเพลงประกอบละครเรื่องบุพเพสันนิวาส

ที่มา <https://1th.me/ZgylN>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 8 มี.ค. 61, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

ลักษณะของเพลงหรือดนตรีประกอบรายการวิทยุโทรทัศน์

เพลงหรือดนตรีนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งที่แต่ละรายการต้องมี เพราะถือเป็นการสร้างสรรค์อารมณ์ของรายการให้น่าติดตามมากขึ้น ด้วยเพลงจะเป็นตัวส่งเสริมให้เนื้อหาของรายการมีความชัดเจน หรือช่วยสร้างจินตนาการของผู้ชมได้ การเลือกเพลงที่ใช้ประกอบในการเขียนบทวิทยุโทรทัศน์นั้นมีหลายลักษณะในการนำไปใช้ ซึ่งพอจะสรุปได้เป็น 4 ประการ ได้แก่

1. แนะนำรายการ (Title Music)

ดนตรีหรือเพลงที่ใช้ประกอบเพื่อแนะนำรายการนั้นจะใส่ไว้ในตอนต้นของรายการ เพื่อบอกให้ทราบว่า เป็นรายการอะไร มีเนื้อหาอย่างไร หรืออาจจะใช้เป็นสัญลักษณ์ว่าเป็นรายการวิทยุโทรทัศน์ชุดเดียวกัน ในกรณีที่มีเนื้อหาหลายตอน ซึ่งเพลงในช่วงแนะนำรายการนี้จะมีส่วนสำคัญในการเรียกร้องความสนใจจากผู้ชม

2. ประกอบรายการ (Background Music)

เพลงหรือดนตรีประกอบในระหว่างการเสนอรายการวิทยุโทรทัศน์ สามารถทำได้โดยใช้วิธีคลอเบา ๆ ตลอดรายการ หรือคลอเบา ๆ ในบางช่วงบางตอนก็ได้ ซึ่งอาจใช้ใน ช่วงที่มีเสียงอื่น ๆ อยู่ด้วยก็ได้ เช่น คำบรรยาย หรือบทสนทนา หรืออาจใส่ไว้ในช่วงที่ไม่มีคำบรรยายก็ได้ ปกติก็มักจะเลือกใช้เพลงได้ทุกแนว ทั้งจังหวะช้าหรือเร็ว สนุกรื่นเริงหรือเศร้าสร้อย ขึ้นอยู่กับเนื้อหาของเรื่องหรือของรายการ หรือแล้วแต่ว่าผู้เขียนบทจะเห็นสมควรอย่างไร แต่ที่สำคัญเพลงประกอบรายการก็ถือเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะสร้างความน่าติดตามให้ตลอดรายการ ผู้เขียนบทจะต้องคิดอย่างรอบคอบในการคัดสรรเพลงมาประกอบรายการ

3. เล่าเรื่อง

การใช้เพลงประกอบเพื่อการเล่าเรื่องนั้นช่วยให้ผู้ชมจดจำและเกิดความประทับใจในรายการหรือเรื่องราวได้ดีประการหนึ่ง โดยเฉพาะรายการละครโทรทัศน์มักจะแต่งเพลงเพื่อเล่าเรื่องโดยเฉพาะ ซึ่งเพลงก็มีทั้งดนตรีและเนื้อร้องเป็นเพลงประกอบละครเฉพาะเรื่องไป เมื่อการดำเนินเรื่องมาถึงตอนสำคัญก็จะเปิดเพลงขึ้นเล่าเรื่องในตอนนั้น อาจเปิดเฉพาะดนตรีหรือทั้งเนื้อร้องและดนตรีก็ได้

4. ปิดท้าย (Ending Music)

การนำเพลงมาใช้ในช่วงปิดท้ายรายการวิทยุโทรทัศน์เป็นสิ่งจำเป็นเพราะเพลงสร้างบรรยากาศการอำลา ความรู้สึกเสียดายที่จบรายการก่อความรู้สึกประทับใจ อยากติดตามในตอนต่อไป นอกจากนี้เพลงยังมีประโยชน์เพื่อให้การจบรายการเป็นไปอย่างสละสลวย ไม่จบอย่างห้วน ๆ มีผลทำให้อารมณ์ของผู้ชมราบรื่นไม่สะดุดและเกิดความประทับใจ หรืออีกประการหนึ่งการนำเพลงมาปิดท้ายก่อนการจบรายการแล้วค่อย ๆ หรือเสียงลงเมื่อจบรายการ จะทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกว่าจะจบลงด้วยความสบายใจ สำหรับเพลงที่ใช้ในการปิดท้ายรายการนั้นผู้ผลิตสามารถใช้เพลงที่เป็นเพลง

แนะนำรายการมาใช้โดยค่อย ๆ เพิ่มเสียงขึ้นจนมีความดังในระดับที่ต้องการ แล้วจึงค่อย ๆ หรีเสียงลง หรือจะนำเพลงใดที่เหมาะสมมาใช้ก็ได้ขึ้นอยู่กับฝ่ายสร้างสรรค์รายการ

ในการนำเพลงใดมาใช้ในรายการแต่ละช่วงแต่ละตอนก็ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของรายการและต้องตระหนักถึงเรื่องลิขสิทธิ์ของเพลงด้วย หากนำเพลงที่ไม่เหมาะสมก็จะมีโอกาสทำให้รายการไม่ประสบความสำเร็จได้เท่าที่ควร หรือหากเพลงที่นำมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก็ยิ่งจะเป็นผลเสียอย่างร้ายแรงต่อรายการได้จนอาจถึงขั้นการฟ้องร้องเป็นคดีความ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ควรให้เกิดขึ้น

ภาพที่ 7.5 ลักษณะของเพลงและดนตรี

ที่มา <https://twitter.com/9090TheAiiRzYJ/status/940036787690381312/photo/2>,
เผยแพร่เมื่อวันที่ 11 ธ.ค. 60, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

การเลือกสรรเพลงหรือดนตรีประกอบรายการวิทยุโทรทัศน์

การเลือกเพลงหรือดนตรีมาใช้ประกอบรายการวิทยุโทรทัศน์นั้นต้องกระทำอย่างประณีต เพราะว่าเพลงประกอบรายการนั้นมีส่วนให้ประสบความสำเร็จ และเป็นที่ยึดจำได้ง่าย ซึ่งผู้ผลิตรายการบางรายจะกำหนดให้มีการแต่งเพลงขึ้นสำหรับรายการโดยเฉพาะ ทั้งนี้เนื่องจากวัตถุประสงค์ในการนำเพลงเข้ามาประกอบก็เพื่อส่งเสริมให้รายการมีความโดดเด่น มีเอกลักษณ์ และช่วยสร้างบรรยากาศ สร้างอารมณ์ให้คล้อยตาม สร้างความสมจริงสมจังให้กับรายการ การเลือกเพลงที่ไม่เหมาะสมแทนที่จะเป็นการส่งเสริมก็กลับกลายเป็นการทำลายบรรยากาศและสร้างความน่ารำคาญแทน ดังนั้น ผู้เขียนบทรายการวิทยุโทรทัศน์จะต้องพิถีพิถันในการเลือกเพลงโดยคำนึงถึงหลักการดังนี้

1. ความเหมาะสมสอดคล้อง

เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศหรืออารมณ์ของรายการให้เกิดขึ้นกับผู้ชม การเลือกเพลงประกอบจึงต้องเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหา หรือเรื่องราว เช่น เนื้อเกี่ยวกับทางภาคใต้ แนวดนตรีก็ควรแนวโนรา ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับภาคเหนือก็ควรจะเป็นเสียงสล้อซอซึง หรือถ้าเป็นภาคอีสานก็ควรจะเป็นเพลงพิน แคน หรือโปลง เป็นต้น

2. เลือกใช้เสียงดนตรีบรรเลง

การเลือกใช้เพลงที่มีเนื้อร้องต้องระวังเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าเพลงที่มีเนื้อร้องเมื่อนำมาเปิดคลอจะดึงความสนใจของผู้ชม และถ้าเปิดคลอไปกับการสนทนาหรือคำบรรยายจะทำให้รู้สึกว่าการบรรยายซ้อนกัน และอีกประการหนึ่งดนตรีที่นำมาประกอบก็ไม่ควรเป็นเพลงที่ได้รับความนิยม เพราะว่าแม้จะฟังแต่เสียงบรรเลงดนตรีแต่ใจของผู้ชมก็จะคำนึงเนื้อหาของเพลงนั้น ทำให้ลดความสนใจในสาระ แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับผู้เขียนบทมีวัตถุประสงค์ที่จะใช้เพลงร้องเพื่อสื่อความหมายของภาพหรือเล่าเรื่อง เช่น ในเรื่องมีเนื้อหาเป็นการเกี่ยวขั้วก็อาจใส่เพลงต้นรำกำเคียวประกอบเนื้อหาได้เช่นกัน

3. ไม่ควรใช้เพลงที่เร็วหรือช้าจนเกินไป

การเลือกใช้เพลงที่เร็วเกินไป เช่น เพลงแนวร็อกจะทำให้ผู้ชมเกิดการตื่นตัวสนุกสนานจนกลายเป็นเบนความสนใจเปลี่ยนไปรับรายการเพลงที่สนุก ๆ แทน หรือหากเลือกใช้เพลงที่ช้าเกินไปก็จะทำให้ผู้ชมขาดการตื่นตัวไม่กระฉับกระเฉงอาจเลิกรับรายการเปลี่ยนไปสนใจกิจกรรมอื่น ๆ แทน ฉะนั้น เพลงที่เลือกใช้ควรจะเป็นเพลงที่มีจังหวะเร็วพอประมาณ

4. คำนึงถึงความกลมกลืนของเพลงกับเนื้อหา

การเลือกใช้เพลงประกอบรายการนั้นจะเลือกใช้เพลงเดียวแล้วเปิดซ้ำตลอดทั้งรายการก็ได้ หรือจะเลือกใช้หลายเพลงก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องให้ความสำคัญกับความกลมกลืนของเพลงกับเนื้อหารายการเป็นหลัก และต้องคำนึงถึงว่าดนตรีหรือเพลงเป็นส่วนประกอบของภาพต้องนำมาใช้เพื่อเสริมไม่ใช่เป็นหลักของรายการ

ภาพที่ 7.6 เครื่องดนตรีและการเล่นดนตรี

ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=kpZR1NcFpkg> , เผยแพร่เมื่อ วันที่ 09 มิ.ย. 56, สืบค้นเมื่อ วันที่ 12 มิ.ย. 63

<https://sites.google.com/site/pakagaew1330/home/prapheth-khxng-wng-dntri>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 6 ม.ค. 58, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

เสียงประกอบรายการวิทยุโทรทัศน์ (Sound Effect)

เสียงประกอบนั้นหมายถึง เสียงต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากเพลง เสียงบรรยาย เสียงสนทนา เป็นเสียงที่ทำให้เกิดความรู้สึกสมจริงมีจินตนาการประหนึ่งว่าอยู่ในเหตุการณ์จริง เสียงประกอบมีความสำคัญต่อการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์ในแง่ที่ทำให้รายการมีความสมบูรณ์และสมจริงขึ้น เช่น การผลิตรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในน้ำตก ในขณะที่ภาพน้ำตกปรากฏอยู่ ถ้านำเสียงน้ำตกใส่เข้าไปก็จะเกิดความรู้สึกขึ้นมาและทำให้เนื้อหามีความสมบูรณ์ขึ้น

หน้าที่ของเสียงประกอบรายการวิทยุโทรทัศน์

เนื่องจากเสียงประกอบนั้นถือเป็นส่วนสำคัญของการผลิตรายการโทรทัศน์ ผู้เขียนบทจะต้องคำนึงถึงความสำคัญ เพราะจะทำให้การผลิตรายการได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพราะโดยธรรมชาติของรายการโทรทัศน์ก็เป็นการนำเสนอทั้งภาพและเสียง ดังนั้น ถ้าขาดเสียงซึ่งเสียงประกอบรายการนั้นก็จะเป็นประหนึ่งรายการใบ้ ขาดเสียงซึ่งอรรถรส โดยเสียงประกอบนั้นทำหน้าที่ให้รายการวิทยุโทรทัศน์มีความสมบูรณ์ขึ้นหลายประการ ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศ

เสียงประกอบช่วยสร้างบรรยากาศให้เกิดความรู้สึกราวกับว่าผู้ชมได้อยู่ร่วมในเหตุการณ์นั้น

2. ปลุกเร้าอารมณ์

เสียงประกอบจะทำหน้าที่ปลุกเร้าอารมณ์ของผู้ชมให้ร่วมสนุกสนาน โศกเศร้า หรือ ตื่นเต้นเร้าใจ ไปกับรายการได้

3. เป็นสัญลักษณ์ของเนื้อหา

เสียงประกอบถ้าผู้เขียนบทเลือกใช้อย่างเหมาะสมแล้วจะทำให้เป็นสัญลักษณ์ของเนื้อหาหรือเรื่องราวในรายการได้ เช่น เสียงสวดมนต์ ก็จะแสดงว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวัด เป็นต้น

4. บอกเวลาและเหตุการณ์ได้

เสียงประกอบนั้นสามารถสื่อความถึงเวลาในเนื้อหาของรายการได้ เช่น เสียงไก่ขัน หมายถึง สถานการณ์ในตอนเช้า เสียงกบเขียดหรืออึ่งอ่างร้องก็สามารถสื่อถึงสถานการณ์ฝนตกได้เช่นกัน

แหล่งที่มาของเสียงประกอบรายการวิทยุโทรทัศน์

การผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์นั้นผู้ผลิตหรือผู้เกี่ยวข้องสามารถแสวงหาเสียงประกอบต่าง ๆ ได้จากแหล่งเหล่านี้

1. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง (Actuality Sound Effect)

แหล่งเสียงประกอบชนิดนี้ได้จากเสียงที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง ซึ่งอาจมีการบันทึกเสียงไว้พร้อมกับการถ่ายทำ หรือการบันทึกภาพในเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง หรืออาจบันทึกเสียงโดยใช้เครื่องบันทึกเสียงในภายหลังก็ได้ เช่น ในฉากเป็นการต่อสู้ของนักมวยบนเวที ผู้ผลิตรายการสามารถบันทึกภาพพร้อมกับเสียงเชียร์ไปพร้อมกันได้ หรืออาจใช้เครื่องบันทึกเสียงต่างหากแล้วนำไปลงในขบวนการผลิตในภายหลังก็ได้ ซึ่งจะทำให้สามารถควบคุมระดับของเสียงหรือคุณภาพของเสียงได้ดีกว่า

ภาพที่ 7.7 ภาพตัวอย่างเหตุการณ์ที่เป็นแหล่งกำเนิดเสียง

ที่มา <http://2g.pantip.com/cafe/blueplanet/topic/E10551808/E10551808.html>,
เผยแพร่เมื่อวันที่ 12 พ.ค. 54, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

2. แผ่นบันทึกเสียง (Recorded Sound Effect)

ปัจจุบันมีการผลิตเสียงประกอบเป็นแผ่นซีดีออกจำหน่ายในตลาด ทำให้สามารถหาซื้อแผ่นซีดีเสียงประกอบการผลิตได้โดยสะดวกรวดเร็ว

ภาพที่ 7.8 ภาพตัวอย่างแผ่นซีดีบันทึกเสียงประกอบรายการ

ที่มา <https://www.teepuck.com/webboard/index.php?topic=422.0#.XuCx5EUzblU>,
เผยแพร่เมื่อวันที่ 08 ม.ค. 57, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

3. การสร้างเสียงประกอบ (Mechanical Sound Effect)

ในกรณีที่ไม่สามารถหาเสียงประกอบได้อีกทั้งไม่สามารถบันทึกเสียงประกอบจากสถานที่หรือเหตุการณ์จริงได้ อาจใช้วิธีการสร้างอุปกรณ์ทำเสียงประกอบขึ้นจากวัสดุต่าง ๆ การรู้จักสร้างเสียงจะทำให้ได้เสียงที่คล้ายคลึงกับเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงพินดาบสู้รบกัน ก็อาจสร้างเสียงได้จากการหาแท่งเหล็กหรือหาโลหะมาลองทดลองทำเสียง เป็นต้น

ภาพที่ 7.9 ภาพวัสดุที่สามารถนำมาสร้างเสียงประกอบรายการ

ที่มา <https://beatproduction.net/foley-sfx-pack/>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 04 เม.ย. 63, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

ความสัมพันธ์ของเสียงกับหลักภาษา

เนื่องจากวจนภาษาเป็นภาษามีหลักการที่ถูกกำหนดเป็นกฎเกณฑ์แน่นอน จะต้องใช้ให้ถูกต้องตามหลัก ซึ่งเรียกว่าหลักไวยากรณ์ของภาษา หมายถึงหลักการหรือวิธีการที่เป็นแบบแผนของภาษาอย่างถูกต้อง ซึ่งมีหลักการเขียน ใช้เป็นกฎเกณฑ์สำหรับการเขียน หลักการอ่านหรือการออกเสียงสำหรับใช้อ่านหรือออกเสียงให้ถูกต้อง ดังนั้นหลักไวยากรณ์ของภาษาจึงมีความสำคัญต่อการเขียนบทวิทยุโทรทัศน์เป็นอย่างมาก เนื่องด้วยหากมีการใช้ภาษาอย่างผิดหลักแล้วการสื่อสารก็จะผิดเพี้ยนความหมาย การออกเสียงก็จะผิดเพี้ยนก่อให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อน ผู้เขียนบทวิทยุโทรทัศน์จะต้องศึกษาและทำความเข้าใจในหลักไวยากรณ์ เพื่อให้การเขียนมีประสิทธิภาพ

หลักการเขียนคำของภาษาไทย

การเขียนคำในภาษาไทยให้ถูกต้องจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักไวยากรณ์ของภาษาไทย คำแต่ละคำของภาษาก็มีหลักการเขียนที่แตกต่างกัน แม้ว่าออกเสียงเหมือนกันก็อาจเขียนต่างกัน หากความหมายต่างกัน หรืออาจเขียนเหมือนกันออกเสียงเหมือนกัน

ความหมายก็อาจแตกต่างกันได้ ดังนั้นจึงต้องหมั่นฝึกฝนการเขียนอยู่เสมอโดยอาศัยพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเป็นหลัก ซึ่งการเขียนที่ถูกต้องก็ย่อมส่งผลถึงการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องด้วยเช่นกัน หลักเกณฑ์การเขียนคำมี ดังนี้

1. วิธีการเขียนคำที่มีประวิสรรชนีย์

1.1 คำที่มาจากภาษาบาลี หรือภาษาสันสกฤตและเป็นคำที่มีหลายพยางค์เรียงกัน พยางค์หลังสุดให้ใส่ประวิสรรชนีย์ เช่น สรณะ อมตะ อิศระ ศิลปะ เป็นต้น

1.2 คำกร่อนเสียง เช่น สาวไส้ เป็น สะไส้ สายตือ เป็น สะตือ เป็นต้น

1.3 คำภาษาชวาและอ่านออกเสียงสระ อะ เช่น มะเดหวี ระเด่น ระตู มะตาหะรี เป็นต้น

1.4 คำที่ขึ้นต้นด้วย สะ แต่แผลงเป็น ตะ และกระ เช่น สะพัง เป็น ตะพัง สะพาน เป็น ตะพาน สะเทือน เป็น กระเทือน เป็นต้น

1.5 เมื่อแผลงบางคำประวิสรรชนีย์ เพราะมีเสียง ร กล้ำในพยางค์หน้า ซึ่งอ่านออกเสียงสระ อะ เช่น กลับ เป็น กระลับ ขยาย เป็น กระจ่าย ผจัญ เป็น ประจัญ เป็นต้น

ตัวอย่างคำที่ประวิสรรชนีย์			
		ตัวอย่าง	
กะละแม	กะทิ	กระทะ	กะไหล่
กะโหลก	สะอาด		คะเน
คะม่า	จาระบี	ชะงอน	
จระเข้	ชะงอก	ชะตา	ชะลอ ชะมัด
ตะลุง	ตะลุยก	ทะนาน	อะไหล่
ทะลัก	สะดุด	ประณีต	
ปะการัง	พะยอม	ระลอก	ระหัด
บอระเพ็ด	ละเมียด		ละออง

ภาพที่ 7.10 ภาพตัวอย่างคำประวิสรรชนีย์

ที่มา <https://www.slideshare.net/rosevenusmongkonsuk/270856>,

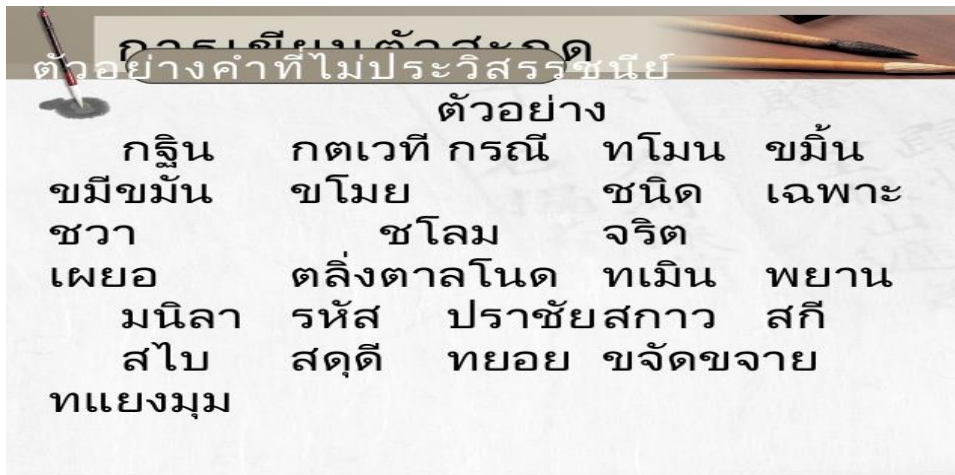
เผยแพร่เมื่อวันที่ 29 ส.ค. 56, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

2. วิธีการเขียนคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์

2.1 คำไทยแท้พยางค์เดียว เช่น ธ (แปลว่า ท่าน) ณ (แปลว่า ใน)

2.2 คำที่เป็นอักษรนำ เช่น สมาน ขยาย แกลง ตลาด ฉลาด ถวาย จมูก ตลก ฉลวย เป็นต้น

2.3 คำสมาส เช่น จิตแพทย์ มาฆบูชา อิศรภาพ ภารกิจการ ยุทธวิธี อาชีวศึกษา เป็นต้น

ภาพที่ 7.11 ตัวอย่างคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์

ที่มา <https://www.slideshare.net/rosevenusmongkonsuk/270856>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 29 ส.ค. 56, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

3. วิธีการใช้ รร (ร หัน)

3.1 ใช้กับคำที่แผลงมาจากคำซึ่งมีตัว ร กล้ากับพยัญชนะอื่น และหลัง ร มีสระ อะ เช่น คระไล เป็น ครรไล ประจง เป็น บรรจง กระเชียง เป็น กรรเชียง กระชอก เป็น กรรชอก เป็นต้น

3.2 คำที่มาจาก ร เรพะ (ร) ในภาษาสันสกฤต ให้เปลี่ยนเป็น รร เช่น ธรรม เป็น ธรรมครุฑ เป็น ธรรมครุฑ สวรรค เป็น สวรรครค์ เป็นต้น

ภาพที่ 7.12 ตัวอย่างคำที่ใช้ รร

ที่มา <http://www.trueplookpanya.com/learning/detail/30610/043095>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 12 ต.ค. 61, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

4. วิธีการใช้ ณ

4.1 คำบาลีสันสกฤตที่มีตัวสะกดในแม่ กน ถ้าตัวตามเป็นพยัญชนะ ฎ ฐ ฑ ฒ ณ หรือ ห ตัวสะกดต้องใช้ ณ เช่น อุณหภูมิ ตัณฑา สันฐาน เป็นต้น

4.2 คำบาลีสันสกฤต เมื่ออักษร ข ฤ ณ ษ อยู่หน้าตัว น ต้องใช้ ณ เสมอ เช่น ขณะ ลักษณะ โฆษณา ประณีต กรุณา เป็นต้น

4.3 คำไทยที่ใช้ ณ มาแต่ก่อนเก่า เช่น ณ ฑพณฯ เณร

กรณี เกษียณอายุ ปฏิภาณ ประณต พาณิข(พ่อค้า) อุณาโลม อัประมาณ อาจิณ ทักษิณ ปริณายก
พาราณสี อารมณ ม้วยมรณ วิจารณ อุทธรณ ปฏิสังขรณ อุทาหรณ นารายณ

ภาพที่ 7.13 ตัวอย่างคำที่ใช้ ณ

ที่มา <https://sites.google.com/site/khwamruphasathai/home/khx-bkphrxng-thang-phasaa>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 2 พ.ค. 56, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

5. วิธีการใช้ น

5.1 ใช้ น ในคำไทยทั่วไป เช่น ใน นอน นิ่ง แน่น หนู เป็นต้น

5.2 คำบาลีสันสกฤตที่มีตัวสะกดอยู่ในมาตราแม่ กน มีตัวสะกดตัวตามที่เป็นพยัญชนะ ต ถ ท ธ น เช่น มัทนะ วันทนา ชันที นินทา สันถาร ชนนี้

5.3 ใช้กับคำบาลีสันสกฤตที่ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์การใช้ ณ เช่น ชน สถาน นารี กรินนคร

5.4 ใช้สำหรับคำที่ยืมมาจากภาษาอื่น เช่น ญี่ปุ่น ไนโตรเจน ละติน จีน ปินอิน โปเลียน เป็นต้น

กัฆวาน กัณแสง กัณัน กัณดาร ของกัณัล ชุลมุน ชันสูตร ฆาน ตานขโมย ทโมน เนรนาต
ประนีประนอม เมตตาปราณี ปฏิสันถาร พรรณนา พุดตาน มลทิน รโหฐาน รัญจวน เวณคีน สินบน
สันโดษ สันนิฐาน อนเจนาถ สงกรานต์ อวสาน อุปโลกน์

ภาพที่ 7.14 ตัวอย่างคำที่ใช้ น

ที่มา <https://sites.google.com/site/khwamruphasathai/home/kar-canaek-kha-ni-phasaa-thiy>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 2 พ.ค. 56, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

6. วิธีการใช้ ซ - ทร

6.1 การใช้ ซ ออกเสียง ซอ คำไทยแท้ ออกเสียง ซอ ก็จะใช้ ซ เสมอ เช่น ซบ ซิม ซ่าน ซาก ซอกแซก แซง และคำที่มาจากภาษาจีน เช่น ซินแส แซยิด เขียมซี เป็นต้น

6.2 การใช้ ทร ออกเสียง ซ ใช้กับคำที่มาจากภาษาเขมร เช่น ไทร แทรก ฉะเชิงเทรา เทร็ด ทรวง และคำที่มาจากภาษาสันสกฤต เช่น ทรัพย์ มัทธิ อินทรีย์ นนทรี เป็นต้น

7. วิธีการใช้ตัวการันต์

7.1 คำที่มีพยัญชนะต่อท้ายตัวสะกดถ้าไม่ต้องการออกเสียง ก็ให้ใส่การันต์บนพยัญชนะตัวสุดท้ายนั้น

7.2 คำที่มาจากภาษาต่างประเทศให้เขียนตัวการันต์เพื่อออกเสียงตัวสะกดได้ถูกและรักษารูปคำไว้ได้ เช่น ซอลก์ ฟิล์ม การ์ตูน ฟาร์ม เป็นต้น

กาญจน์ ต้นโพธิ์ สรรพ์ เลห์ ทุกข์ สงฆ์ องค์ องค์ ขรรค์ หัตถ์ บริสุทธิ ประสิทธิ์ อภรรพณ์ อุโมงค์
 ฤตงค์ รามเกียรติ์ คำวิเศษณ์ โจทย์เลข โจทย์จำเลย จุลทรรศน์ เดียดฉันท์ นัยน์ตา ยานัตถ์
 ลูกบาศก์ ปาฏิหาริย์ ผลานิสงส์ พิษพันธุ์ พิสุจน์ สายสิญจน์ พิวัสส์ พิสิทธ์ พิวัสส์ ตอร์ปิโด

ภาพที่ 7.15 ตัวอย่างคำที่ใช้ตัวการันต์

ที่มา <https://sites.google.com/site/khwamruphasathai/home/kar-canaek-kha-ni-pha-sa-thiy>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 2 พ.ค. 56, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

8. วิธีการเขียนคำที่ออกเสียง อ่า

8.1 การเขียนคำที่มีสระ อ่า มีวิธีการใช้ ดังนี้

8.1.1 ใช้ในคำไทยทั่วไป เช่น ทองคำ ลูกประคำ ลำไผ่ เป็นต้น

8.1.2 ใช้ในคำแผลงที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤตและเขมร เช่น ตรี เป็นตำริ ตรวจ เป็น ตำรวจ แข็ง เป็น กำแหง เป็นต้น

8.1.3 ใช้ในคำที่มาจากภาษาอื่นที่นำมาเขียนตามวิธีของไทย เช่น กำป่น กำมะลอ กำยาน กำมะหยี่ เป็นต้น

อำเภอ กำป่น กำแหง อำนาจ กำพืด ดำรง กำยำ ตำนาน จำนำ รำพัน กำบัง อำพน
 สำมะโนครัว สำเนา คำรน สำราญ บำเรอ ชำนิ กำเหน็จ บำบัด ชำนาญ จำนาง

ภาพที่ 7.16 ตัวอย่างคำที่ออกเสียง อ่า

ที่มา <https://sites.google.com/site/mattayom46/klum-sara-kar-reiyn-ru-pha-sa-thiy/sara-thi-2-kar-kheiyn/2-kar-kheiyn-kha-thi-xxk-seiynng-xa>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 23 ก.ย. 56, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

8.2 วิธีการใช้สระ อัม

8.2.1 คำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤตที่ออกเสียง อะ และมี ม เป็นตัวสะกด เช่น อัมพร อุปลัมภัสัมพันธ์ สัมภาษณ์ เป็นต้น

8.2.2 คำที่มาจากภาษาอื่นนอกจากบาลีสันสกฤต เช่น ปัม อัลบั้ม กิโลกรัม สกรัม กัมมันตภาพ

สัมฤทธิ์ บุษราคัม กัมพูชา อินทผลัม สัมมนา สัมภาษณ์ สัมประสิทธิ์ ปกรณ์
สัมปรายภพ สัมพันธ์ สัมปทาน สัมปชัญญะสัมมาชีพ นัมเบอร์ คอลัมน์ บุษราคัม
กัมปนาท อัมพา อัมพาท สัมพันธ์ สัมภเวสี สัมภาระ

ภาพที่ 7.17 ตัวอย่างคำที่เขียนด้วย อัม

ที่มา <https://sites.google.com/site/mattayom46/klum-sara-kar-reiyn-ru-phasathiy/sarathiy-2-kar-kheiyin/2-kar-kheiyin-kha-thi-xxk-seiyng-xa>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 23 ก.ย. 56, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

8.3 วิธีการใช้ สระ อัม ใช้กับคำภาษาบาลี สันสกฤต ที่คำเดิมเป็น อม เช่น อำมาตย์ มาจากคำว่า อมาตย์ อัมรินทร์ มาจากคำว่า อมรินทร์ อัมฤต มาจากคำว่า อมฤต เป็นต้น

8.4 วิธีการใช้สระ รัม ใช้กับคำที่มาจาก รุ (ร เระ) ในภาษาสันสกฤต เช่น ธรรม มาจาก ธรรม กรรม มาจาก กรรม เป็นต้น

9. การเขียนคำพ้องเสียง

การเขียนคำพ้องเสียง หมายถึงคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่การเขียนต่างกัน ความหมายก็ต่างกันมี 3 ประเภท ได้แก่

9.1 คำที่ใช้รูปวรรณยุกต์ต่างกันโดยการใช้อักษรที่มีเสียงคู่กัน เช่น ค่า กับ ข้า เท่า กับ เล้า ยา กับ หย้า เป็นต้น

9.2 คำที่ใช้ ไ อัย ไนย เช่น ไน กับ หมาน ไก ไนย ไจ กับ ไจไหม

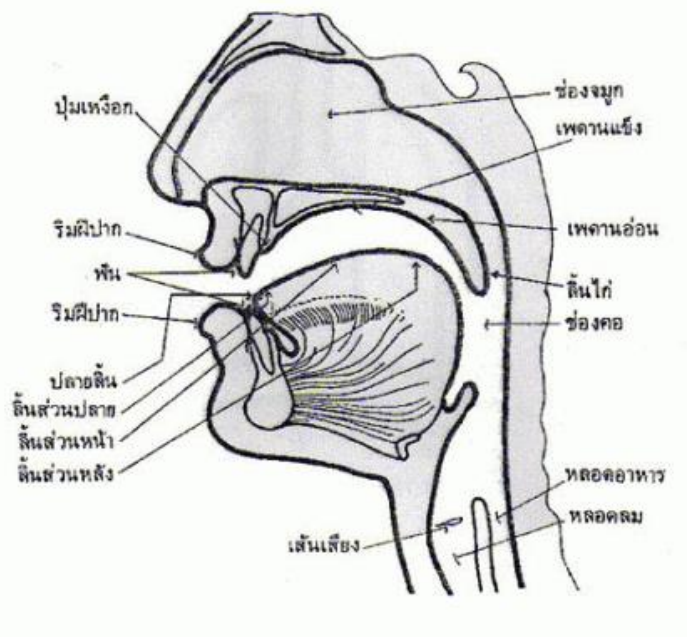
9.3 คำที่เขียนต่างกัน เช่น เลือกสรร สังสรรค์ รังสรรค์ สุขสันต์

เสียงในภาษาไทย

เสียงหมายถึง เสียงที่เปล่งออกมาเพื่อสื่อความหมายและตอบสนองความต้องการของผู้สื่อสาร เช่น ขอความช่วยเหลือ แสดงเจตนา แสดงความรู้สึก รัก ไม่รัก เกลียด หรือการถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์

แหล่งกำเนิดเสียง

เสียงนั้นเกิดจากอวัยวะต่าง ๆ ตั้งแต่กระบังลม ปอด หลอดลม กล่องเสียง ลิ้นไก่ เพดานปาก ลิ้น ปุ่มเหงือก ริมฝีปาก และช่องจมูก ซึ่งอวัยวะดังกล่าวจะทำงานประสานกันอย่างลงตัวเพื่อให้ได้เสียงที่ต้องการสื่อสาร

ภาพที่ 7.18 ภาพแหล่งกำเนิดเสียง

ที่มา <https://shcoolofphonetic.wordpress.com/2016/09/21/phonetics/>,

เผยแพร่เมื่อวันที่ 21 ก.ย. 59, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

เสียงหลักในภาษาไทย

ภาษาไทยก็เหมือนกับภาษาต่าง ๆ ในโลกที่มีเอกลักษณ์การออกเสียงเฉพาะของตนเพื่อสื่อความหมายในกลุ่มสังคมที่ใช้ภาษาเดียวกัน ซึ่งเมื่อแบ่งโดยลักษณะแล้วมีเสียงหลักอยู่ 3 ประเภทด้วยกัน ได้แก่

1. เสียงสระ เป็นเสียงที่เปล่งออกมาจากปอดผ่านลำคอ ไม่ถูกสกัดกั้นไว้ในส่วนใดของช่องทางเดินของลมแล้วกระทบเส้นเสียงทั้งสองข้างเกิดเป็นเสียงสั้นสะเทือน มีเสียงกังวาน ออกเสียงได้ยาวกว่าเสียงพยัญชนะ มี 24 เสียง โดยแบ่งเป็น 2 ชนิดของเสียงได้ ดังนี้

1.1 สระเดี่ยวหรือสระแท้ มีทั้งหมด 18 เสียงแบ่งเป็นสระแท้ฐานเดียว 8 เสียงคือ ออ ออ ออ ออ ออ ออ ออ ออ และสระแท้สองฐานมี 10 เสียงคือ เอะ เอ แอะ แอ โอะ โอ เอาะ ออ เอาะ เออ

1.2 สระประสม เป็นการนำสระแท้มาประสมกัน 2 เสียง มีทั้งหมด 6 เสียง คือ เสียงสั้น 3 เสียง ได้แก่ อี-อะ=เอียะ อี-อะ=เอือะ อุ-อะ=อัวะ และเสียงยาว 3 เสียง ได้แก่ อี-อา=เอีย อี-อา=เอือ อุ-อา=อัว

1.3 สระเกิน ในปัจจุบันไม่ถือว่าเป็นเสียงสระเนื่องด้วยมีเสียงพยัญชนะผสมอยู่ มีทั้งหมด 8 เสียง ได้แก่ อำ ไอ โอ เออ อู อู อู อู

2. เสียงพยัญชนะ

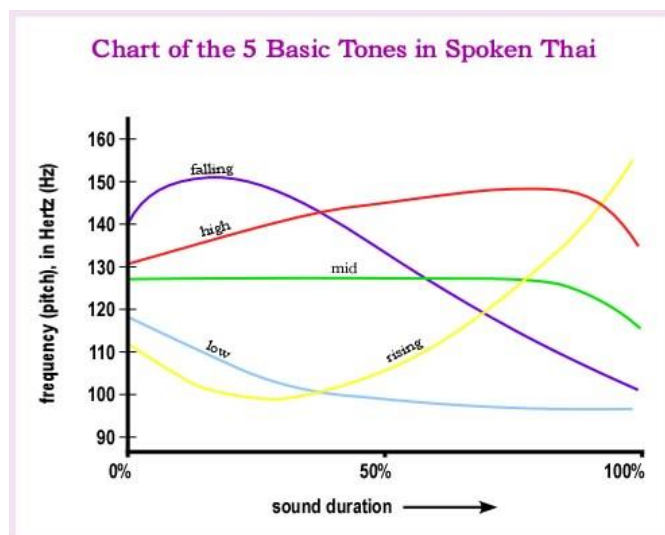
เสียงพยัญชนะ หมายถึง เสียงที่เปล่งออกมาจากลำคอแล้วกระทบกับอวัยวะภายในช่องปากหรือจมูก ลมที่เปล่งออกมาจะถูกสกัดกั้นไว้ทั้งหมดหรือบางส่วนจึงทำให้เกิดเสียงพยัญชนะต่าง ซึ่งมีทั้งหมด 21 เสียง 44 รูป

3. เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ คือ เสียงที่มีระดับการขึ้นลงของเสียงมีความสำคัญในการระบุความหมายของคำ เสียงวรรณยุกต์มี 5 เสียง ได้แก่

- 3.1 เสียงสามัญ เช่น แต่ง แแนว ปาน เป็นต้น
- 3.2 เสียงเอก เช่น จัด ก้อน โปรต เป็นต้น
- 3.3 เสียงโท เช่น ทิว ง่าย มีด เป็นต้น
- 3.4 เสียงตรี เช่น โต๊ะ ชุด พลุ เป็นต้น
- 3.5 เสียงจัตวา เช่น เสื่อ หวาน เขา เป็นต้น

เสียงวรรณยุกต์ทั้งห้าเสียงดังได้กล่าวมาแล้วนั้น มีทั้งเสียงที่ตรงกับรูปวรรณยุกต์ของตน และไม่ตรงกับรูปวรรณยุกต์ของตน เสียงที่ตรงกับรูปได้แก่ คำว่า ผ่า ข้าว เจ็บ เป็นต้น และเสียงที่ไม่ตรงกับรูป ได้แก่ คำว่า เทียว ม้า คำ เป็นต้น

ภาพที่ 7.19 ระดับเสียงวรรณยุกต์

ที่มา <https://pantip.com/topic/31088832>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 10 ต.ค. 56, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

หลักการอ่านภาษาไทย

เมื่อเราได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับเสียงในภาษาไทยในเบื้องต้นแล้วต่อไปก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับการอ่าน การอ่านนั้นเป็นการออกเสียงคำแสดงความหมายไปสู่ผู้อ่านเองและผู้ฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายตรงกัน การอ่านคำในภาษาไทยให้ถูกต้องนั้นจำเป็นต้องอาศัยการศึกษาและฝึกฝนการอ่าน เพราะคำในภาษาไทยมีความสลับซับซ้อนอันเนื่องมาจากมีคำที่มาจากภาษาต่างประเทศผสมผสานกับคำไทยด้วย บางคำก็อ่านตามลักษณะภาษาเดิม บางคำก็อ่านตามความนิยมของภาษาไทย ดังนั้นจึงต้องศึกษาหลักเกณฑ์ให้ถ่องแท้ และเมื่อก้าวถึงหลักเกณฑ์การอ่านแล้วพอจะสรุปได้ดังนี้

1. การอ่านพยัญชนะ ร และ ล

พยัญชนะสองตัวนี้มีเสียงที่คล้ายกัน ตัว ร เวลาอ่านต้อง กระทบลิ้น ส่วนตัว ล ไม่ต้อง กระทบลิ้น ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการฝึกฝนการอ่าน

2. การอ่านคำควบกล้ำ

คำควบกล้ำ หมายถึง คำหนึ่งมีพยัญชนะควบกันสองตัวอยู่ต้นพยางค์ใช้สระตัวเดียวกัน ออกเสียงควบไปในเวลาเดียวกัน เสียงวรรณยุกต์จะผันไปตามพยัญชนะตัวหน้าคือ ก ข ค ต ป ผ พ ที่เขียนควบกับพยัญชนะ ร ล ว ออกเสียงควบกล้ำกันอ่านได้ 2 แบบ ได้แก่

2.1 อ่านแบบอักษรควบแท้ เป็นการอ่านออกเสียงพยัญชนะตัวต้นและพยัญชนะตัวตามควบพร้อมกันไป เช่น ควบกับ ร ได้แก่ กร ขร คร ตร พร พร ควบกับ ล ได้แก่ กล ชล คล ปล ผล พล ควบกับ ว ได้แก่ กว ขว คว

ภาพที่ 7.20 ตัวอย่างคำควบแท้

ที่มา <http://sumitrabeautiful.blogspot.com/2018/02/blog-post.html>,

เผยแพร่เมื่อวันที่ 4 ก.พ. 61, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

2.2 อ่านแบบอักษรควบไม่แท้

การอ่านอักษรควบไม่แท้ คือการอ่านออกเสียงพยัญชนะตัวนำเพียงตัวเดียว ไม่ออกเสียงตัวควบ เช่น จริง อ่านว่า จิง เศร้า อ่านว่า เส้า หรือบางตัวก็ออกเสียงเปลี่ยนไปเป็นเสียงของพยัญชนะตัวอื่นก็มี เช่น ทรวด อ่านว่า ชวด ทรง อ่านว่า ชง บางที่อักษรควบ ทร ก็อ่านออกเสียงเหมือนคำควบแท้ เช่น นิทรา อินทรา จันทรา เป็นต้น

ภาพที่ 7.21 ตัวอย่างคำควบไม่แท้

ที่มา <https://1th.me/R6xBA>, เผยแพร่เมื่อวันที่ 9 พ.ย. 60, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิ.ย. 63

3. การอ่านออกเสียงอักษรนำ

การอ่านอักษรนำมีหลักการอ่านตามแบบอย่างภาษาไทยที่ถูกต้อง ดังนี้

3.1 อักษร อ และ ห นำอักษรเดี่ยวการอ่านจะไม่ออกเสียง อ และ ห แต่เสียงวรรณยุกต์ต้องออกเสียงเหมือนเสียงวรรณยุกต์ของตัวหน้าที่ทำหน้าที่เป็นตัวนำ เช่น อ นำ ย=อย่า อยู่ ห นำ ย=เหาะ ยหาม ห นำ ง=แหงน หงาย ห นำ ญ=ใหญ่ หญิง ห นำ น=หนี หนู ห นำ ม=หมู ใหม่ ห นำ ย=หยัก หยุด ห นำ ร =หรุ หรา ห นำ ล =หลอก หลับ ห นำ ว=หว่าน ไหว

3.2 อักษรสูงนำอักษรเดี่ยว ต้องออกเสียงวรรณยุกต์ของพยัญชนะตัวหลังให้มีเสียงสูงตามอักษรนำ เหมือนกับมี ห นำหน้าคำหลัง เช่น ผนั่ง อ่านออกเสียงว่า ผะ-หนั่ง สงบ อ่านออกเสียงว่า สะ-หงบ เป็นต้น

3.3 อักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว ต้องออกเสียงวรรณยุกต์ของพยัญชนะตัวหลังตามเสียงอักษรกลางที่นำ คือ ตัวนำมีเสียงวรรณยุกต์อย่างไร พยัญชนะตัวหลังที่ถูกนำก็จะมีเสียงวรรณยุกต์อย่างเดียวกันคือ เหมือนเอา ห นำหน้าคำหลัง เช่น ตลบ อ่านออกเสียงว่า ตะ-หลบ พรอท อ่านออกเสียงว่า ปะ-หลอด เป็นต้น

3.4 อักษรสูงนำอักษรต่ำคู่หรืออักษรกลาง ต้องอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ของพยัญชนะตัวหลังตามเสียงวรรณยุกต์ของตัวเอง ไม่ผันไปตามเสียงอักษรสูง เช่น สบาย อ่านออกเสียงว่า สะ-บาย ขจร อ่านออกเสียงว่า สะ-จร เป็นต้น

3.5 อักษรต่ำเป็นตัวนำ ให้อ่านออกเสียงวรรณยุกต์พยัญชนะตัวหลังตามเสียงวรรณยุกต์ของตัวเอง เช่น รหัส อ่านออกเสียงว่า ระ-หัด ขบา อ่านออกเสียงว่า สะ-บา เป็นต้น

3.6 ข้อยกเว้นที่ไม่อ่านให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ตามที่ได้กล่าวมา เช่น อัศวิน อ่านออกเสียงว่า อัศ-สะ-วิน ไม่ใช่ อัศ-สะ-หวิน วิษณุ อ่านออกเสียงว่า วิต-สะ-นุ ไม่ใช่ วิต-สะ-หนุ เป็นต้น

4. การอ่านพยัญชนะ ฤ

ฤ เป็นสระในภาษาสันสกฤต ออกเสียงว่า ริ เมื่อนำมาใช้ภาษาไทยสามารถออกเสียงได้ 3 เสียง ได้แก่

4.1 พยัญชนะ ฤ ออกเสียงเป็น ริ เมื่อตามหลังพยัญชนะ ก ต ท ป ศ ส และเมื่อเป็นอักษรนำและมีตัวสะกด เช่น กฤชฎีกา ติถุนมัย ทฤชฎี และ ฤทธิ ฤทยา ฤชยา เป็นต้น

4.2 พยัญชนะ ฤ ออกเสียงเป็น รี เมื่อเป็นพยางค์หน้าของคำและมีตัวสะกดเมื่อตามหลังพยัญชนะ ค น ม พ ห และอยู่โดดๆ เช่น ฤดู ฤทัย ฤติ คฤหบดี คฤหาสน์ นฤบดี พฤศจิกายน

4.3 พยัญชนะ ฤ ออกเสียงเป็น เรอ ได้แก่คำว่า ฤกษ์

5. การอ่านตัวเลขในภาษาไทย

การใช้ตัวเลขในภาษาไทยมีหลายลักษณะการใช้และวิธีการอ่านก็แตกต่างกันไปตามลักษณะการนำมาใช้ ถ้าไม่ศึกษาหลักเกณฑ์การอ่านก็จะทำให้อ่านสับสนได้

5.1 จำนวนเลขตั้งแต่สองหลักขึ้นไปถ้าตัวท้ายเป็นเลข 1 ให้อ่านว่าเลข 1 ว่า เอ็ด เช่น 121 อ่านว่า หนึ่งร้อยยี่สิบเอ็ด 2,251 อ่านว่า สองพันสองร้อยห้าสิบเอ็ด เป็นต้น

5.2 เลขจุดทศนิยม อ่านแบบจำนวนเต็ม หลังจุดทศนิยมให้อ่านเรียงตัว เช่น 25.223 อ่านว่ายี่สิบห้าจุดสอง สอง สาม เป็นต้น

5.3 การอ่านตัวเลขบอกเวลาให้อ่านเลขบอกชั่วโมงก่อน เช่น 02.00 น. อ่านว่า สองนาฬิกา 20.30 น. ยี่สิบนาฬิกา สามสิบนาที

5.4 การอ่านเวลาที่มีเศษเป็นวินาที เช่น 2 : 30 : 32.45 อ่านว่า สอง นาฬิกา สามสิบนาที สามสิบสอง จุด สี่ ห้า วินาที

5.5 การอ่านมาตราส่วน เช่น 1 : 200,000 อ่านว่า หนึ่ง ต่อ สองแสน

5.6 การอ่านเลขหนังสือราชการ เช่น ศธ 0020.01/205 ลว. 14 ตุลาคม 2561 อ่านว่า หนังสือที่ สอ ทอ สุน สุน สอง สุน จุด สุน หนึ่ง ทับ สอง สุน ห้า ลงวันที่ สิบสี่ ตุลาคม พุทธศักราชสองพัน ห้าร้อย หกสิบเอ็ด

5.7 การอ่านเลข ร.ศ. เช่น ร.ศ. 225 อ่านว่า รัตนโกสินศก สองร้อยยี่สิบห้า

5.8 การอ่านบ้านเลขที่ อ่านเลขหลักแบบจำนวนเต็ม เลขหลังเครื่องหมาย ทับให้อ่านเรียงตัว เช่น บ้านเลขที่ 25/728 อ่านว่า บ้านเลขที่ ยี่สิบห้า ทับ เจ็ด สอง แปด

สรุป

รายการวิทยุโทรทัศน์นั้นเป็นการนำเสนอทั้งภาพและเสียง ดังนั้น การเขียนบทจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงการเขียนรายละเอียดของเสียงลงไปในบทด้วยว่าต้องการเสียงที่เป็นคำพูด เสียงเพลง เสียงดนตรีหรือเสียงประกอบอื่น ๆ ในรูปแบบใด เสียงกับภาพในรายการวิทยุโทรทัศน์นั้นต้องเสนอควบคู่ไปด้วยกันเสมอ เพราะเสียงในรายการวิทยุโทรทัศน์นั้นทำหน้าที่หลักในการสื่อความหมาย ซึ่งจะมีภาพคอยเสริมความหมายให้ชัดเจน เสียงในรายการวิทยุโทรทัศน์แบ่งได้เป็นเสียงที่เป็นคำพูด ซึ่งผู้เขียนบทจะต้องเขียน ลงในบท ได้แก่ เสียงบรรยาย เสียงสนทนา และเสียงที่เป็นเสียงประกอบต่าง ๆ เพื่อสื่ออารมณ์ สื่อความจริง สื่อความน่าตื่นเต้น น่าประทับใจ หรือแม้แต่สื่อถึงเวลาและฤดูกาล เสียงประเภทนี้ได้แก่ เสียงบทเพลงขับขาน เสียงดนตรี หรือเสียงสร้างสรรค์ต่าง ๆ เสียงประกอบเหล่านี้ผู้เขียนบทต้องระบุไว้ให้ชัดว่าต้องการเสียงลักษณะใด ในช่วงเวลาใดของรายการ ทั้งนี้ก็เพราะเสียงประกอบในรายการวิทยุโทรทัศน์นั้นมีความสำคัญในการทำหน้าที่สร้างบรรยากาศ ปลุกเร้าอารมณ์ เป็นสัญลักษณ์ของเนื้อหาและแม้กระทั่งบอกเวลาและเหตุการณ์ได้ หากใช้เสียงได้เหมาะสมกับเวลาและสถานการณ์ก็จะทำให้รายการวิทยุโทรทัศน์มีความสมจริง สามารถดึงดูดใจให้ผู้ชมติดตามได้ ในส่วนของเสียงที่ใช้ประกอบการผลิตรายการนี้มีแหล่งที่มาจากหลายที่ได้แก่ จากสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์จริง เช่น เสียงฝนตก ฟังร้อง ฟังผ่า เสียงฝูงชนโห่ร้องในการชุมนุม เสียงการแสดงคอนเสิร์ต จากแผ่นบันทึกเสียงที่มีขาย เพราะปัจจุบันได้มีการบันทึกเสียงสำหรับประกอบการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์ออกจำหน่าย ดังนั้น จึงเป็นแหล่งของเสียงประกอบได้อย่างดี และจากการสร้างเสียงประกอบขึ้นมาใหม่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเสียงได้จากแหล่งใด หรือในกรณีที่ต้องการสร้างเสียงขึ้นมาเองเพื่อให้ตรงตามจินตนาการของตน

แบบฝึกหัด

1. ให้อธิบายถึงเสียงในรายการวิทยุโทรทัศน์ว่ามีเสียงประเภทใดบ้าง
2. ให้อธิบายถึงเสียงที่เป็นคำพูดในรายการวิทยุโทรทัศน์ว่ามีกี่ประเภทแต่ละประเภทมีลักษณะอย่างไร
3. ให้อธิบายถึงความสำคัญของเสียงเพลงที่ใช้ประกอบการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์
4. ให้อธิบายถึงลักษณะของเพลงหรือดนตรีที่ใช้ประกอบรายการวิทยุโทรทัศน์
5. ให้อธิบายถึงการเลือกเพลงหรือดนตรีประกอบรายการวิทยุโทรทัศน์ว่าควรเลือกอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา โชคเหรียญสุขชัย.(2550). การสื่อสารเชิงอวัจนภาษา : รูปแบบและการใช้. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- การทำเพลงประกอบภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ (ออนไลน์).(2561). สืบค้นจาก : [http://www. soundstagemag.com/main/index.php/magazine-articles/technology-av-media/1221-2018-10-04-09-14-20](http://www.soundstagemag.com/main/index.php/magazine-articles/technology-av-media/1221-2018-10-04-09-14-20) [10 เมษายน 2560]
- ดนตรีประกอบภาพยนตร์ (ออนไลน์). สืบค้นจาก : [digi.library.tu.ac.th /mass/2547/0038/07chapter-3.pdf](http://digi.library.tu.ac.th/mass/2547/0038/07chapter-3.pdf) [10 เมษายน 2560]
- ประชัย จิตรปัญญา. ความรู้เบื้องต้นของการผลิตรายการโทรทัศน์ (ออนไลน์). สืบค้นจาก : <https://www.google.co.th> [20 เมษายน 2560]
- ปิยะดนัย วิเคียน. (2561) การเขียนบทโทรทัศน์และภาพยนตร์ (ออนไลน์). สืบค้นจาก : [https:// krupiyadanai. wordpress.com/computer4/](https://krupiyadanai.wordpress.com/computer4/) [20 เมษายน 2560]
- พรทิพย์ แผงสุด. (2559). การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พิสิกส์เซ็นเตอร์.
- วรวิดา สีสด. (2558) ลักษณะบทเพลงและภาพประกอบในภาพยนตร์โฆษณารถยนต์. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- อรนุช เลิศจรรยา. (2558). หลักการเขียนบทโทรทัศน์. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.